

RENAȘTEREA

Organul Episcopiei ortodoxe române a Vadului, Feleacului și Clujului

Apare sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația :
Cluj, Piața Malinovski Nr. 18.

HRISTOS A ÎNVIAT

„Inchinămu-ne învierii Lui
cei de a treia zi”.

Sunt ultimele cuvinte pe cari le rostește preotul din fața altarului la sfârșitul sfintei Liturghii din marea zi a Învierii.

Ele reprezintă cea mai concisă sinteză a mărturisirii noastre de credință în dumnezeirea lui Hristos și a râvnei noastre de trăire creștină în duhul învățaturii și pilduirii Lui.

Invierea Domnului este punctul de răscruce al istoriei omenești. Înainte rămâne lumea întunecului, lumea păcatului și a suferinței, moartea. Zadarnice și infructuoase rămân toate strădanțiile omenești de a reda minții lumina cunoașterii clare și profunde în care a plămădit-o Creatorul, zadarnică lupta de a descătușa voința și simțirea omenească din lanțurile sclăviei duhului răului care stăpânește cu cruzime firea omenească. O lume care se stinge în cea mai crudă rătăcire, nedemnă imoralitate, cu nădejdea libertății, a fericirii, a vieții veșnice. Sunt atât de puține razele de lumină cari străbat întunerecul neputinței omenești, încât apar ca simple excepții cari întăresc regula de viață a lumii vechi. Ele nu pot schimba nimic, cel mult alimentează nădejdea unui viitor mai bun. Dar și ele în ultima analiză nu pornesc din sufletul omenească, ci sunt revărsări temporale ale harului dumnezeesc, menite a întregi viața nădejdea mântuirii.

Prin Inviere, fenomen supranatural, care încununează opera mântuitoare a Fiului lui Dumnezeu în lume și redă mărirea Celui ce s'a smerit încarnându-se în trupul stricăciunii omenești, celui care a purtat pe umerii Săi povara păcatelor omenești, celui care s'a jertfit, golind până la ultima picătură paharul rătăcirii omenești, — se deschide lumii drum de viață nouă, o viață a libertății, a dreptății, a luminii, a propășirii, a fericirii.

Prin Inviere, omul devine fiu al Părintelui ceresc, bucurându-se de dragostea și sprijinul părintesc. Lăcaș nou îi este gătit lui în lumea veșniciei, unde nu este nici stricăciunea morții, nici suferință, nici răutate. Din pârga bucuriilor și fericirii veșnice gustă încă în viața pământească, toți câți se consideră fii ai lui Dumnezeu.

Dar prin venirea Mântuitorului în lume, nu toată lumea se mântuiește cu necesitate. De aceea Invierea Lui e marea problemă care de aproape 20 de secole se pune fiecărui om în parte. E liber s'o deslege prin credință sau necredință. În fața ei omul face cel mai important examen al vieții. Are puțința de a cumpăni cu mintea luminată, hotărându-se pen-

tru, sau împotriva lui Hristos. O cale de mijloc nu e posibilă. Căci spune Mântuitorul: „Nimeni nu poate sluji la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celalalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celalalt îl va dăsuprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona” (Mat. 6, 24).

Învieria Domnului

Slujba vieții noi, cu Hristos, angajează întreaga ființă omenească. Hristos prin doctrina lui marchează o nouă concepție de viață, care nu poate fi șocotită ca un apendice la concepția de viață a lumii vechi. Nu se pune petec nou la haină veche.

Hotărârea luată are caracterul unei sentințe, pe care omul singur și-o dă sieși. Căci Mântuitorul n'a venit să judece lumea, ci s'o mântuiască, dar fiecare om singur pe sine se judecă prin atitudinea pe care o are față de chemarea lui la mântuire.

Iată de ce s'au tulburat până în adâncul sufletului toți aceia, câți din rășputeri au luptat să zădărnicească acțiunea mântuitoare a lui Hristos în lume, cerând din înălțimea Sinedriului crucificarea lui, auzind că pecețile mormântului s'au rupt, că paznicii neputincioși au rămas în

fața lui Hristos care a călcat chiar și puterea de stăpânire a morții înviind.

Slugi ale satanei, care voiau să fină și pe mai departe sufletul omenească încătușat în întunerecul neștiinței, în sclăvia unor forme goale, în greul unei vieți de trudă și suferință; abili mântuitori ai minciunii, viclesugului, trădării; profitori din întunerec ai muncii și strădaniei milioanelor de sclavi.

Iată de ce și azi trebuie să se tulbure sufletul tuturor celor cari prin credințe și fapte se aseamănă sinedriștilor de odinioară, când la praznicul Paștilor aud creștinescul salut „Hristos a înviat”.

Au tresărit în schimb de bucurie mironosițele femei cari în dimineața învierii venind la mormânt cu mirre, au găsit mormântul gol, iar glas de înger le-a adus vestea cea mare: „Pentru ce căutați pe cel viu printre morți?”

Au alergat la mormânt Petru și Ioan, fără teamă de a fi prinși și întemnițați, auzind că Domnul a înviat.

Minunea le-a adevărit că apostoli ai Fiului lui Dumnezeu sunt. De acum nici un dubiu nu mai putea să le încerce conștiința. Netemători vor merge și-l vor propovădui tuturor neamurilor. Dumnezeu e cu ei, cu puterea lui vor învinge.

Prin învierea Domnului din mormântul de pe Golgota în care a rămas încătușată puterea diavolului și a morții, izvorește rău de viață nouă care a inundat lumea. Duhul cel nou pătrunde în sufletele descătușate, desmorțindu-le și împintenându-le pe drumul de urcuș care străbate o cale din ce în ce mai luminată până la noi.

Ce distanță desparte zilele noastre de zilele imperatorului Augustus și ale tiranului Irod! Punctul de plecare al acestui drum, care ne-a dus la lumină, libertate, dreptate socială, egalitate, dragoste între oameni pornește din mormântul gol al Golgotei. Aluatul doctrinei lui Hristos a dospit frământătura sufletului omenească, pentru viața cea nouă din ce în ce mai bună.

Creștinescului salut „Hristos a înviat” să răspundem cu credință și faptă „Adevărat a înviat”.

Prof. Dr. L. G. MUNTEANU

INVIEREA DOMNULUI — INVIEREA OMULUI

Un scriitor istorisește undeva următoarele: Un înțelept se ocupa cu propovăduirea cunoștinței lui Dumnezeu. Dar pe măsură ce împărtășea noroadelor comoara cunoștințelor sale despre Dumnezeu, câștigând discipoli, l-a năpădit obida. S'a întrebat de unde vine această turburare și tristețe. Sufletul său i-a dat răspunsul, spunându-i: „Dumnezeu te-a făcut în perfecta cunoștință a

Lui însă-și, și tu ai dat această cunoștință și pe mâinile altora... Acela ce împarte înțelepciunea se fură singur. E asemenea cu cel ce-și dăruiește tezaurul unui tâlhar”. Dându-și seama că sufletul său are dreptate, s'a hotărât să nu mai vorbească de Dumnezeu. Mulțimile, desamăgite, l-au părăsit. Până și cei mai devotați discipoli s'au îndepărtat de el. A rămas singur. S'a retras în pus-

tie și s'a făcut eremit. Era hotărât să nu vorbească cu nimeni despre cunoașterea lui Dumnezeu. Dar într-o zi a trebuit să-și calce această hotărâre. A venit la el un tânăr tâlhar, cu mâinile pline de purpură și perle, și a cerut să-i împărtășească cunoștința lui Dumnezeu. Intre altele i-a spus tânărul Ermitului, că dacă nu-i dă această cunoștință, se va duce în orașul celor șapte păcate, ca în schimbul purpuri să primească plăceri și în schimbul perlelor să cumpere bucurie. Ermitul, cu toate insistențele tânărului, n'a voit să-i împărtășească cunoștința despre Dumnezeu. Când însă tânărul a bătut la porțile stacojii ale orașului celor șapte păcate, ermitul s'a dus în urma lui și i-a spus: „Întinde-ți mâinile și puneți brațele în jurul gâtului meu și-ți voi dăruia și ce mi-a mai rămas din cunoașterea lui Dumnezeu“. În momentul când ermitul și-a dăruit cunoștința lui despre Dumnezeu, a căzut la pământ și a plâns. Era doar mântuit un suflet din ghiarele pierzării.

Care-i tâlcul celor povestite? Că Iisus dăruia ce avea mai de preț din dumnezeiasca Lui ființă pentru tămăduirea unui suferind și mântuirea unui păcătos. Minunile lui Iisus au la bază această iubire nemărginită, revărsată în fel și chip asupra oamenilor, cu osebire asupra năpăstuiților lumii.

Iubirea supremă și-a manifestat-o Iisus în jertfa de pe Golgota. Este o jertfă ce iese din comun. Ea înfățișează cea mai înălțătoare lecție de eroism moral. Eroul este personificarea neprihănirii și ispășitorul păcatelor altora. Păcatul nu-i aparținea, era doar vrerea și iubirea Lui nemărginită de a urca drumul calvarului — substituindu-se păcătoșilor lumii — cu convingerea neșrămutată că jertfa curată și prisoselnică odrăsește mântuirea.

Golgota a desvăluit lumii o realitate vie, a iubirii divine, pârghie și condiție a mântuirii. Dar, în același timp, ea fost chezașia învierii, cu care s'a încheiat marea dramă a împăcării Cerului cu pământul.

Învieria este praznic de bucurie în suflete. Acest frează de euforie sărbătorească trebuie să fie însă reflexul unui reviriment pe latura credinței și a iubirii, a credinței vii și a iubirii lucrative. Acestea mărturisesc și mărturia lor este adevărată că în interiorul creștinului se petrece o efervescență religioasă reală, chipul lui sufletesc poartă caracterele „omului nou, zidit după Dumnezeu într-o dreptate și într-o sfințenie adevărată“ (Efes. 4, 24).

Cine s'a nevoit să-și răstignească omul cel vechiu din el și să-l zidească pe cel nou, nu mai este singur în lume. Il are pe Hristos, care este în el și cu concursul Lui săvârșești binele în orice împrejurare. Prezența divinului Mântuitor în inima sa îl ajută să-și lărgească orizontul spiritual, îi umple sufletul de bunătate și-l determină să jertfească chiar și ce are mai prețios în propria lui ființă, când e vorba de mântuirea aproapelui. Sporirea aceasta a energiei morale, prin împreună lucrare cu Iisus, contribuie la împuținarea suferinței în lume. Iubirea presidează judecata și fapta — deopotrivă, învăluind în flăcările ei dogoritoare toate manifestările vieții. O inimă, cuprinsă în vraja iubirii jertfelnice, întonează aria milei, a confraternității și a păcii în lume, preschimbând aspectul sumbru al vieții într-unul senin primăvăratec și sărbătorec.

Învieria Domnului trebuie să însemneze nu numai o trăire

periferică și convențională a creștinismului, ci una reală, adâncă. Cei cu îndreptarul sufletesc format în duhul credinței și al iubirii, să adauge și contribuția lor la îndreptarea celor îndoelnici, la luminarea celor neștiutori și la ajutorarea celor lipsiți. Această lucrare este necesară, pentruca toate mădularele organismului să fie viguroase și forța divină a creștinismului să se reverse în viața de toate zilele.

Învieria rămâne minunea prin excelență. Ea este un fapt real. Apropierea Celui înviat de inima omenească, are ca rezultat imediat și real învierea conștiinței creștinești și practicarea virtuților. Această lucrare teandrică face din viață un poem, care, după spusele unui scriitor francez, „se acordă cu cântarea universală a ființelor, cu misterioasa epopee a lucrurilor unde maiestatea tainică a stelelor răspunde la maiestatea interioară“.

I. BUNEA

Biserica Paștilor

Cu această expresie a caracterizat ortodoxia un adânc gânditor și teolog modern. Privind viața launtrică, mistică Bisericii ortodoxe, expresia este fericită și completă. Viața liturgică a Bisericii și iconomia mântuirii în această Biserică, converg spre inima tuturor sărbătorilor: luminată zi a Învierii Domnului — ziua răscumpărării din osânda păcatului. Acest adevăr îl exprimă clar și cu putere, dumnezeescul Pavel când afirmă: „dacă n'a înviat Hristos, zădarnică este atunci propovăduirea noastră, zădarnică însă și credința voastră“ (I Cor. 15, 14).

Actul mântuirii își are temeiul și izvorul în învierea Domnului Iisus Hristos. Domnul cel înviat a treia zi este chezașia și siguranța că mântuirea este deplină și perfectă. În ortodoxie seninătatea și pacea mântuirii prin înviere este esențialul și principalul. Această mântuire este firul roșu a doctrinei și misticei ortodoxe. De aceea slujba învierii ortodoxe — în special — are o poziție unică în bisericile confesionale. Ea nu este altceva decât o cântare de biruință a mântuirii săvârșită de Hristos Domnul, este o bucurie negrăită la care participă cerul și pământul împreună cu stihile lumii văzute.

Sufletul slujbelor este concentrat în Canonul Paștilor.

Nu vom putea epuiza sensul adânc și rezonanțele imnului și cântării pascale. Totdeauna și acum la praznicul luminat se cade să evocăm aceste cântări ale Părinților Bisericii.

Desprindem câteva idei din slăvita cântare și laudă în cinstea învierii. Mai întâi un neîncetat torent de bucurie se revărsa peste ființa omenească trudită care s'a nevoit într-o post și înfrânare: „Cerurile cum se cade veselească-se, pământul bucurare-se și să serbeze lumea cea văzută toată și cea nevăzută, că a înviat Hristos veseliea cea veșnică“ (preasna 1).

Mântuirea săvârșită prin înviere universală pentru întreg neamul ome-

nesc, căci puterea și domnia morții s'a surpat pentru totdeauna: „Pogorâtu-te-ai în cele de jos ale pământului și ai frânt vecinicile incuierii, care țineau Hristoase pe cei legați și a treia zi, precum Iona

INVIEREA IUBIRII

După rânduielile legii creștine, în fiecare an, la un termen dinainte hotărât, Biserica noastră sărbătorește învierea Domnului, care este cel mai mare praznic al creștinătății fiind «praznicelor praznic și sărbătoare sărbătorilor». Taina cea din veac ascunsă se apropie de sfârșit, atunci când Fiul lui Dumnezeu ia pentru noi de bună voie crucea și moartea, dar Dumnezeu fiind, nu poate sta sub stăpânirea morții și înviează a 3-a zi, într-o mărire. Minunea învierii Domnului petrecută acum aproape două mii de ani, se reînnoiește în fiecare prăznuire, fiindcă aceasta nu este pentru creștini o simplă comemorare a unui eveniment însemnat, ci — de fiecare dată — este o retrăire adâncă a desnodământului dramei universale a omului căzut, pentru care Părintele ceresc, din cea mai curată dragoste pentru oameni, dă spre jertfă pe unicul fiu. Căci așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul său cel unul născut l-a trimis în lume ca prin El viețată să avem (I Ioan 4, 9). Și ce oare alt semn ne putea da Mântuitorul spre a-și dovedi marea sa dragoste față de noi, decât jertfindu-și însăși viețată sa? «Mai mare dragoste decât aceasta, ca cineva să-și pună sufletul pentru prietenii săi, nimenea un are». (Ioan 15, 13). Iată porunca nouă a iubirii: A-ți pune sufletul pentru prietenii tăi, a suferi chiar moartea pentru cei pe care îi iubești.

În preajma praznicului învierii, ne punem o legitimă întrebare: Oare porunca nouă a iubirii și-au însușit-o într-adevăr oamenii ce

din chit, ai înviat din groapă“ (peasna 6).

Două sunt cu osebire tainele adânci ale lucrării Domnului: sfărâmarea iadului și viața nouă cea întru Hristos. Cultul învierii evidențiază aceasta cu o bogăție de laude mereu sporite.

„Prăznuim a morții omorâre, a iadului sfărâmare, a altei vieți vecinice începătură și săltând cântăm pe Pricinuitorul, pe cel unul binecuvântat, Dumnezeuul părinților și prea mărit“ (peasna 7).

Paștile sunt nervul ortodoxiei, sărbătoarea biruinții vieții, siguranța mântuirii. Slujba canonului cu expresii pline de căldură, de bucurie duhovnicească, de entuziasm ceresc, culminează în stihirile Hvalitelor. Din aceste desprindem slavoslovie: „Paștile sfințite nouă astăzi s'au arătat, Paștile rouă și sfinte, Paștile de taină, Paștile întru tot cinstite, Paștile Hristos Mântuitorul, Paștile fără prihană, Paștile cele mari, Paștile credincioșilor, Paștile cari au deschis nouă ușile raiului, Paștile cele ce sfințesc pe toți credincioșii“ (stihira 1 Hvalite).

Biserica ortodoxă, Biserica învierii Domnului, cheamă pe credincioșii săi, să se întărească în sbuciumul vieții, să se pătrundă de semnificația biruinții și să se mistuiască de adâncimea cântării: Învierea lui Hristos văzând, să ne închinăm Sfântului Domn Iisus, unuia celor fără de păcat... Veniți toți credincioșii să ne închinăm sfinței învierii lui Hristos. Că iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea; totdeauna binecuvântând pe Domnul, laudăm învierea lui, că răstignire răbdând pentru noi, cu moarte pe moarte a stricat“.

Părintele CĂMPEANU

s'au perindat dela Mântuitorul, până astăzi? Oare au viețuit ei de-a lungul celor două milenii de viețată sub ascultarea acestui porunci? Oare viețuirea aceasta a dat roadele pe care trebuia să le așteptăm dela adevărata dragoste creștină? Mi se pare că oricum am formula întrebarea, răspunsul va rămânea tot negativ: Nu! Oamenii celor 20 de veacuri nu și-au însușit porunca iubirii, n'au trăit sub vraja ei și nici n'au dat roadele pe care le puteam aștepta dela dragoste. Și este de ajuns să amintim doar trei dintre roadele adevăratei iubiri, spre a ne convinge că omenirea n'a viețuit adevărata dragoste.

1. *Bucuria.* Mântuitorul dăduse apostolilor săi, înainte de patimi, o mulțime de învățături, sfaturi și porunci, conșorându-i aproape să rămână întru dragostea Lui. Le-a făcut de asemenea următoarea mărturisire: «Acestea vi le-am spus ca bucuria mea să rămână întru voi și bucuria voastră să fie deplină». (Ioan 15, 11). Așa dar, cei ce aveau să viețuiască după învățătura creștină, trebuiau să rămână în bucuria duhovnicească provocată de o viețată trăită într-o atmosferă de adevărată dragoste. Ori acest lucru s'a întâmplat prea puțin; câți oare dintre creștinii zilelor noastre se pot lauda că trăiesc în bucuria duhovnicească a iubirii? E adevărat că oamenii s'au bucurat adesea și se mai bucură și astăzi, dar bucuria lor e de altă natură și n'are nicio legătură cu bucuria dragostei lui Hristos.

2. *Pacea.* Prin pace nu se înțelege numai buna conviețuire dintre

oameni, dar deopotrivă și liniștea din inima proprie, fiindcă acest lucru l-a înțeles Mântuitorul prin pace: «Pacea mea las vouă, pacea mea dau vouă...» (Ioan 14, 27). Așa dar, oamenii trebuiau să trăiască nu numai în bună înțelegere unii cu alții, dar trebuia ca fiecare să ajungă la acea armonie și liniște interioară, pe care numai iubirea cerească o poate da. Dar nici acest lucru nu s'a întâmplat. Oamenii tuturor timpurilor nu numai că s'au dușmănit, dar adesea au comis cele mai grozave crime împotriva păcii, deși au fost conștienți de ororile războiului, iar unii chiar astăzi uneltesc asiduu împotriva ei.

3. *Râvna.* Năzuința de a trăi după voia lui Dumnezeu este râvna creștină. Inșă nici în această privință nu putem constata un progres. Deși în răstimp de două milenii învățătura creștină a cuprins aproape jumătate din suprafața globului, n'am putea spune că adepții acestei învățături sunt într'devăr râvnitori spre o viață cu adevărat creștină. Câți dintre creștinii zilelor noastre nu sunt creștini decât cu numele! Și pe câți oare dintre ei îi mistuește râvna Casei Domnului?

Am dat acestor scurte încreștări titlul de învierea iubirii, fiindcă din ele orice creștin va putea constata deficiențe acestei virtuți în viața noastră și totodată necesitatea învierii ei printre oameni. Căci este un fapt de netăgăduit pentru oricine cunoaște învățătura creștină, absența acestei virtuți din sânul omenirii creștine. Și să fiu bine înțeleși. Iubirea creștină nu este un sentiment vag față de Dumnezeu și față de aproapele, lipsit de orice conținut concret. Cu toate că și în iubirea creștină există dispoziții emotive față de ființa iubită, esența ei stă însă în voință, de aceea a iubi în înțeles creștin, e sinonim cu a voi binele, însă nu fiindcă binele îți aduce un folos personal, ci numai fiindcă este bine. Deci când vorbim de învierea iubirii, ne gândim la întărirea celei mai puternice temelii a binelui moral, bine care singur este în stare să indice oamenilor adevărata lor țintă. Iar învierea iubirii printre oameni, este cel mai sigur indiciu că aceștia încep să trăiască în adevăratul duh al învățăturii creștine;

și e cu atât mai necesară această iubire, cu cât ea — după cuvântul apostolului — nu-i numai plinirea legii, dar e singura cale de a menține omul în stare de fiu al lui Dumnezeu. Cel ce are iubire le are pe toate, iar cel ce n'o are, nimic nu este.

Iată de ce, Invierea Domnului, prilej de bucurie pentru creștini,

trebuie să fie și un prilej de înviere a dragostei noastre, care dragoste, amorfă până acum în sufletele noastre, să se aprindă din focul dragostei Mântuitorului față de oameni, și să învieze omenirea spre o nouă viață: Vieță pentru Dumnezeu și pentru aproapele nostru.

Arhidiacon I. ZĂGREAN

Răstignirea

Vestirea Învierii

Și trecând ziua Sâmbetei, Duminică de dimineață, în ziua cea dintâi a săptămânii, Maria Magdalena, Maria lui Iacov și Salomia, cumpărând mirezme de mult preț, au mers să vadă mormântul și să-l ungă pe Iisus.

În drum spre mormânt, ele se întreabă mereu pline de îngrijorare: „Cine ne va prăvăli oare piatra de pe ușa mormântului?“ Iată însă că ajungând la mormânt, spre marea lor mirare și bucurie, văd răsturnată

piatra cea uriașă, iar ingerul care stătea în dreapta, a cărui înfățișare strălucea ca fulgerul și a cărui haine erau mai albe ca zăpada, le-a zis: „Nu vă spăimântați! Pe Iisus Nazarineanul cel răstignit căutați? S'a sculat, nu este aicea. Iată locul unde a fost pus el, și duceți-vă degrabă de spuneți ucenicilor Lui, că s'a sculat din morți și va merge înainte de voi în Galileea“. (Marcu 16, 1-7).

Deși plâpânde și fricoase, ca femei

ce erau, ele nu se sfiesc, și nici nu se înspăimântă, nici de uriașa piatră cu care era acoperit mormântul, nici de pecetluirea lui și nici de fioroșii ostași înarmați până în dinți, ce străjuiau ușa cea bine ferecată. Dar mai presus de toate, ele nu s'au îngrozit de ura și urgia cărturarilor și fariseilor cari ar fi fost în stare să mormănteze de viu pe cel ce va fi îndrăznit să se apropie de mormântul lui Iisus Nazarineanul.

Credința neclintită în puterea celui de sus, nădejdea nestrămutată în ajutorul dumnezeiesc și iubirea nefermărită față de mântuitorul Hristos, aceea dragoste care toate le suferă, toate le rabdă, care niciodată nu cade, biruiește și de astădată trufia ura, necredința, ostașii și chiar armele. Ele sunt hotărâte să înfrunte ori și ce primejdie cu riscul vieții lor, numai pentru a-l mai vedea odată pe cel ce le-a scos din jugul păcatului și le-a îndemnat pe calea virtuții și a mântuirii.

Răsplata osârdiei și a nevoinței lor n'a întârziat. Marea veste a Învierii Domnului le umple sufletele de bucurie și veselie. Drumul le învrednicește pe aceste femei, purtătoare pe mir, să fie primele alese din cei mulți chemați, pentru a vesti lumii întregi minunea cea mai presus de fire a Învierii, Mântuitorul le-a întimpinat cel dintâi pre ele și tot lor le-a împărtășit mai întâi bucuria biruinții Lui asupra morții, fiindcă ele își aduseră mai întâi aminte de El, și tot ele biruieră întâi frica, mergând așa de dimineață la mormânt.

Astăzi, când dreptmăritoarea noastră Biserică serbează aceasta minune între minuni a Învierii Domnului se cuvine ca și noi să primim această bucurie a întregii creștinătăți cu aceiași inimă fierbinte și cu același suflet curat.

Să ne facem și noi ecoul și crainici acestei biruinți prin faptele și viața noastră pilduitoare și neprihănită, căci prin Invierea Sa, Fiul lui Dumnezeu „cu moartea pre moarte călcând“, a zdrobit păcatul și moartea, dăruind lumii mântuirea

EOIȘOARĂ

ÎMPĂCARE

de Prot. SABIN G. TRUȚIA

Țărani îmbrăcați în strale de sărbătoarea, coborau în păcuri dinspre biserică așezată în deal, spre satul a cărui căsuțe spoite cu alb străluceau în lumina soarelui de primăvară.

Un vânt căldicel, încărcat cu mirosul pământului umed, adia ușor, desmferdând ramurile pomilor de curând înfloriți.

Era ziua de Paști. Praznicul bucuriei și al păcii creștinești.

Bătrâni și tineri, bărbați și femei, cu fețele pline de zâmbet și bucurie, se salutau cu creștinescul: Hristos a înviat! Și răspunsul isvorit din credință picura ca o mângăiere: Adevărat a înviat!

Mielușei albi ca zăpada sburdau prin livezile inverzite, iar copiii, prin jocurile lor nevinovate și cârpițul gureșelor păsărele, măreau par'că și mai mult bucuria acestei zile de praznic.

Gospodarul Ion Dragomirescu însă nu lua parte la această bucurie obștească. Cu bărbia adâncită în piept, cobora spre sat în pas grăbit, ferindu-se într'adins de păcurile bărbaților, cari

povesteau veselii. În urechi îi suna mereu, ca o muștrare, cântarea sărbătorii: „Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'ansa. Să le zicem „frați“ și aceluia cari ne urăsc pe noi, uitându-le toate pentru „Inviere“ și unul pe altul să ne îmbrățișăm...“

Era ziua de Paști. Praznicul mare și sfânt, în care toate sufletele cari simt creștinește se bucură și se veselesc.

În loc de bucurie și mângăiere însă, sufletul lui era plin de amărăciune.

De ce?

Era un țaran muncitor de treabă. Tânăr încă și voinic, iar de sănătate nu putea să se plângă. Și, pe lângă acestea, mai avea și o soție credincioasă și copii dolofani. Ceeace îi lipsea însă, era tocmai „pacea“ despre care le vorbise sătenilor în această zi de praznic, bătrânul preot. De câțiva ani trăia în dușmănie cu Ilie Năstase, un vecin al său, care — judecând după dreptate și adevăr — nu-i greșise nimic.

Cearța și mai apoi dușmănia se iscase din pricina unui petec de pământ.

Vecinul său, deși om harnic și cruțător, nu avea decât foarte puțin pământ productiv. Într-o primăvară, Ion intră cu plugul în pământul lui Ilie, luându-i câteva brazde. Primăria, eșind la fața locului, pentru a statornici miezulna, aduse

sentință în favorul lui Ilie. Din pricina asta, Ion începu să-și dușmănească vecinul, făcându-i mizerii în fel și chip. Bietul om, nu mai putea să-și țină păsări la casă. Dacă treceau întâmplător în grădina lui Ion, — cum e felul păsărilor — nu se mai întâlneau cu ele.

În vara aceluiași an, nimerind peste calii lui Ilie, cari pășteau în apropierea unui lan cu trifoi, Ion vru să-și prindă, dar nu reuși. În mânia ce îl cuprinsese, aruncă cu securea după un cal și, nimerindu-l în picior, îl schilodî. Iar când Ilie îi făcu muștrări, în loc să-și recunoască greșala, îi trase o bătaie soră cu moartea. Din pricina loviturilor, Ilie zăcu în pat câteva zile, dar blând și iertător de felul lui, își lăsă vecinul în plata Domnului. Nu-i făcu proces nici pentru cal și nici pentru bătaia suferită. Ion însă nu încetă nici acum de-al necăji.

Soția lui, femeie cuminte și bună la inimă, îi făcea adeseori muștrări:

— Măi omule, ce tot ai cu bietul Ilie? Nu ț-ai greșit nimic. Tu ț-ai pricinuit destul necaz și iar el, suflet de creștin, s'a fâsat în totdeauna păgubaș. Nu uita însă, că toate lucrurile își au măsura lor. Prea ești rău la credință și Dumnezeu are să te pedepsească. Astăzi îl dușmănești pe Ilie, mâine îl vei dușmăni pe alții, căci păcatele omului necredincios sporesc zi de zi. Nu vor fi

cea din veci așteptată. Să vestim și să propovăduim, deci, aceasta biruință a Invierii la toată făptura și zidirea, și să ne bucurăm de acest popas duhovnicesc, căci „Aceasta

este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim într'însa“.

Prot. GH. SOFIAN

MEDITAȚIE

— In fața Sfântului Potir: Bunătatea Domnului —

Gustați și vedeți că bun este Domnul (Psalm 33, 8).

Ne oprim cugetul pe paginile dumnezeieștii Scripturi și cetim: „Poporul cel ce ședea în întunec a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și umbra morții, lumină le-a răsărit“ (Mt. 4, 16). Da! La împlinirea vremii Cuvântul trup s'a făcut, — Fiul lui Dumnezeu s'a pogorât pe pământ și s'a făcut întru toate asemenea nouă, afară de păcat. Cel ce este nestricăcios s'a îmbrăcat în haine firii omenești, ca să ne vindece de stricăciunea cea de demult. Cel ce este Lumina cea pururea fiitoare s'a plecat spre cele de jos, ca prin razele dumnezeieștilor cuvinte, să împărtășească întunecul necunoștinței de Dumnezeu.

Mare este bunătatea lui Dumnezeu! „In aceste s'a arătat dragostea lui Dumnezeu către noi, că pe Fiul său cel unul născut, l-a trimis Dumnezeu în lume ca prin el viață să avem“ (I Ioan 4, 7). Cu adevărat Domnul „iubind pe ai săi, care erau în lume, până în sfârșit i-a iubit“ (Ioan 13, 1). Vreme de trei ani și jumătate, poporul a fost luminat cu învățătura cea adevărată despre Dumnezeu că este Duh și cel ce se închină Lui cu duhul și cu adevărul să i-se închine. Au învățat să cunoască, că toți oamenii sunt zidirea aceluiași tată, care răsare soarele peste cei buni și peste cei răi deopotrivă. Fiii oamenilor au văzut dumnezeieștile minuni, cari pe mulți au smintit, dar vor rămânea pururea neșterse. Toate câte le-a săvârșit, le-a întărit osebit cu dumnezeieștile sale patimi și cu jertfirea Sa pe lemnul crucii.

Ci bunătatea cea mai pre sus de de cuget a Hristosului nostru, întru

aceea s'a arătat că a voit să rămână în mijlocul nostru până la sfârșitul veacurilor. N'am rămas orfani și părăsiți. Nu ne-a lăsat să flămânzim și să însetăm, ci ne-a dat hrană pâinea vieții, pâinea îngerilor, ne-a orânduit Cina cea de taină. In foisorul din Ierusalim, în fața ucenicilor și pentru sufletele tuturor a grăit despre pâine: „Luați mâncăți acesta este trupul meu, care se frânge pentru voi spre iertarea păcatelor“. Asemenea și despre pahar a zis: „Beți dintru acesta toți, acesta este sângele meu, al legii celei nouă, care pentru voi și pentru mulți se varsă spre iertarea păcatelor“. Apoi a poruncit: „Acesta să faceți întru pomenirea mea“ (Lc. 22, 19-20).

Suntem covârșiți și minunați de taina rânduielii Lui. Mirându-ne de aceasta, grăim și noi ca Sf. Pavel: „O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu! Cât sunt de nepătrunse judecățile Tale“ (Rom. 11, 33). Cu adevărat așa a fost sfântă voința Lui: „Cel ce mănâncă trupul meu și bea sângele meu, petrece în mine și eu întru el“ (Ioan 6, 56). Rămâneți în mine și eu în voi. Precum coarda nu poate aduce roadă de sine, de nu va rămâne în viță, așa nici voi de nu veți rămâne întru mine“ (Ioan 15, 4).

Ai binevoit Doamne să rămâi în Biserica Ta, pe sfintele noastre altare și cu noi toți, gătindu-ne de a pururea Paștile cele sfinte, cele curate ca să ne fie hrană flămânzilor, izvorul vieții celor însetați. Mulțumim ție pentru bunătatea ta cea negrăită, pentru mila milostivirii Tale cea prea adâncă. Pentru aceasta, apropiindu-ne de sfânta și Dumnezeasca Masă, rugăm cu cucernicie să ne fie ea spre tămăduirea sufle-

tului și a trupului, spre alungarea a tot protivnicului, spre luminarea ochilor inimii, spre împăcarea sufletelor puteri, spre credință nerușinată, spre dragoste nefățarnică, spre împlinirea înțelepciunii, spre paza poruncilor Tale, spre adâncirea ha-

rului Tău cel dumnezeesc și spre unirea împărăției Tale. Că Tu ești pâinea vieții, izvorul sfințirii, dătătorul bunătăților și Tie slavă înălțăm, în vecii vecilor. Amin. (Rând. Sf. Cum, rug. I mulțumire).

Părintele CÂMPEANU

Monahismul și viața religioasă

Incă dela începutul Bisericii creștine, Monahismul a avut un rol important și precumpănit în dezvoltarea vieții religioase.

Toate laturile de manifestare spirituală, toate compartimentele de trăire și înviere creștină au fost determinate în cea mai largă măsură de monah.

Monahismul a fost un incontestabil factor de trezire a conștiinței religioase, o adevărată pârgă de susținere a misionarismului printre necredincioși și un evident stimulent de afirmare și întărire a moralității publice.

Biserica a câștigat oridecâteori a avut un corp călugăresc select, luminat, disciplinat și activ. Cu cât monahii au fost mai bine pregătiți și mai conștienți de chemarea și rostul lor în lume, cu atât mai mult mănăstirile au fost netăgăduite vetre de revărsare a credinței religioase și a evlaviei creștine, iar monahismul acesta un semn strălucitor și distinctiv al puterii de viață a Bisericii.

Odată însă cu desființarea școlilor ucenicești și practice, a lipsei de conducători pricepuți și a duhovnicilor încercați, această creștinească și duhovnicească așezare a început să decadă.

Primirea apoi în mănăstiri a tot soiul de oameni neverificați și de cele mai multe ori certați cu viața, fără vocație, recrutați dintre elementele dubioase și nestatornice, a înlesnit indirect și mai mult pătrunderea în monahism a unui vădit spirit de nepăsare, de laicizare și de decădere morală, religioasă și culturală. Printre călugări domnea nesiguranța, vagabondajul, indisciplina și mizeria. Patimile politice

n'au lipsit însă nici aici. Ele au înlățuit și pe unii dintre monahi și au adus după sine desființarea și a celei din urmă școală, în care se mai cultiva credința luminată, piozitatea echilibrată, munca neobositoare și constructivă, jertfa și prestigiul.

A trebuit să se petreacă multe în țara aceasta până au văzut și călugării strălucind pe cer un soare mai luminos, care să le încălzească aspirațiile, să le fructifice nădejdele și râvna lor de mai bine.

Alegerea I. P. S. Iustina Marina ca Patriarh al Bisericii Ortodoxe Române a fost de bun augur. Ea a adus și în monahism o sănătoasă prefacere. Un duh nou a început să se reverse și peste mănăstiri. În fruntea lor au fost așezați oameni de ispravă și de răspundere. Au fost colectivizate toate energiile. Disciplina s'a întărit. Cei buni au rămas, iar cei răi au înțeles să plece. Locul lor era în altă parte. Dealtfel în mănăstire intră cine vrea, dar nu rămâne decât cine poate.

Mănăstirile au devenit astfel arsenalele de întărire a duhului prin rugăciune, de ascuțire a minții, de călire a caracterelor și de neconținută osteneală. In ele nu mai pot rămâne ușuratecii, vegetativii și toate epavele societății.

Bucuria mare însă pe care o înregistrăm aci la loc de cinste e înființarea seminarilor monahale dela Neamț, Căldărușani, Cozia, Agapia și Plumbuita.

In aceste institutii proprii, frații monahi și monahile vor primi o educație temeinică, o îndrumare sufletească deosebită, o cultură aleasă și desăvârșită și o pregătire

însă toți ca Ilie. Iți vei găsi odată și omul care să te dea în judecată.

— Lasă-mă'n pace cu sfaturile tale! îi răspundea el tăfnos. Lucrul tău este să mesteci în rantaș. Incolo... mă privește pe mine. Iar dacă mă voiu judeca cu Ilie, sau cu alții, n'am să mă imprumut cu bani dela tine. In casa mea eu sunt stăpân și atâta vreme cât port căciula, fac ce vreau și ce-mi place.

Și așa a făcut. In loc să-și calce pe inimă și să-i întindă lui Ilie o mână prietenească, îl dușmăni și pe mai departe. Și vorba soției sale: „păcatele omului necredincios sporesc zi de zi“, se împlinise întocmai. Cea o vreme, Ion începu să blesteme și să injure, pricinându-i soției sale multe lacrimi și mult amar.

Dumnezeu însă, care nu vrea moartea păcătosului, l-a luminat mîntea, pentru a putea cunoaște prăpastia spre care îl ducea viața lui nesocotită. Troparele sărbătorii și predica despre „pace“ a bătrânului preot, îi răscoliră adânc sufletul. Știa acum că rătăcise mult dela calea adevărului și își dădea pe deplin seama, că numai acela poate să se simtă pe deplin mulțumit, care trăiește în pace și bunăînțelegere cu vecinii și semenii săi. Comorile pământești sunt numai umbră și vis. Toate sunt trecătoare. Singurele bogății care dăinuiesc în veșnicie sunt bunătatea

și curățenia inimii. Și iarăși, nimic nu îndobitcorește în mai mare măsură inima omenească, decât ura și dușmănia, care îl poate țări pe om până la crimă. N'a săvârșit oare și el o crimă atunci când l'a lovit pe Ilie? Și de ce? Pentru o brazdă de pământ, care, pe bună dreptate, era a vecinului său. Dușmănia care l-a întunecat mîntea un șir de ani, îi apasă acum sufletul ca o povară grea.

E ziua Invierii! Praznicul luminat și mare, în care toată suflarea creștinească se bucură și se veselește. Numai el nu poate lua parte la această bucurie obștească, fiindcă sufletul lui, lipsit de „pace“, e gol și pustiu.

Reîntors dela biserică, șezu pe prispa casei și, răsărindu-și fruntea în palme, încep să dăpene mai departe firul gândurilor. Iar când îi sosit și soția, se așezară la masă. El mănă numai în silă, căci toate îi păreau amare. In jurul lui cei doi copii se hărjoneau pentru ouăle roșii, iar nevastă-sa, senină și bucuroasă, se trudea să le facă la toți pe plac.

— Ulte, tăticule, ce frumos e oul meu! îi spuse bătaul.

— Da, e frumos, răspunse el, cu gândul alurea.

— Dar al meu e și mai frumos, că e mai mic, își îngână fratele o fetiță bucalăie.

— Și al tău e frumos — încercă el să zâmbească, — privind prin geamul deschis spre casa vecinului Ilie.

Își trecu dosul palmei peste fruntea încrețită de gânduri, apoi golî dintr'o sorbitură un pahar cu vin și, ridicându-se dela masă încet, trecu în grădina.

Dinspre livada de peste drum străbăteau râsete și chifte vesele. Flăcăii și fetele satului se jucau „olnă“.

Ce bine își petrec! — gândi el, oftând din adâncul plămânilor și, atras par'că de o putere magică, își îndreptă iarăși privirea spre casa vecinului. Dorința împăcării și a bunei înțelegeri îi acum sufletul, chinuit de păreri de rău.

Cum va putea face însă lucrul acesta? se întreba, scărpinându-se în cap necăjit. Să trimită prin cineva vorbă în vecini că vrea să se împăce? Sau să meargă chiar el la Ilie? Da, așa să facă, hotări el și, cu sufletul încălzit de nădejdea păcii, se tolări pe paștea verde, sub umbra unui creș înflorit.

Pe cerul senin nu se zărea nici măcar o pată de nor. Vântul primăvăratec bătea mereu, scuturând prin văzduhul cald florile albe de creș. Albine lucitoare zumzăiau vesele printre frunzele tremurătoare, adunând sprintene polenul și miera ce-o dăruia din belșug pottrul florilor deschise.

practică atât de necesară în multe din mănăstirile noastre, demnă de eforturi pe care le face regimul de astăzi pentru răpândirea cât mai mult a științei de carte.

Invățătura care se va răspândi de aici cu mărinimie și cu putere va risipi din sufletul multora îndoiala, izolarea, misticismul bolnav și obscurantismul.

Călugării de aici încolo își vor cerceta obârșia, se vor împrieteni și cunoaște reciproc și vor lucra mai cu spor pentru binele munci-

torii, al monahismului și al Bisericii. Ei nu vor mai fi agenți misterioși ai „pravilei” seducătoare și ai ideilor politice impropriu și nefolositoare.

Strădanile făcute de actualul Patriarh și dragostea pe care ne-o poartă merită toată atenția și recunoștința noastră. Faptele lui sunt laudabile și vor fi adânc săpate în lespede de marmură a neuitării și a istoriei noastre bisericești.

Arhim. VARAHL JITARU

A Inviat Hristos?

E sărbătoarea Invierii Domnului. Mii de glasuri răsună: „Hristos a înviat!” Și alte mii răspund: „Adevărat a înviat!” Dar îndoielnicii răspund: De unde știm că a înviat Hristos? Cine l-a văzut că a înviat și cine ne-o poate dovedi? Numai Biblia ne-o spune, dar nimeni nu ne-o dovedește...

Dacă și numai Biblia ne-ar spune-o, ar fi totuși destul. Ea este cuvânt Dumnezeesc și are în sine toată garanția adevărului. Dar ne-o mai spun și alții.

Ne-o mai spun martorii oculari. Și sunt mulți. Iată câțiva: *Sfintele Femei*, la Mormânt, în dimineața Invierii (Mt. 28, 9-10); cei doi ucenici — *Luca și Cleopa* — pe drum spre Emaus, în aceeași zi (Lc. 24, 13-35); apoi *Petru* (I Cor. 15, 5) și *toți Apostolii* — afară de Toma — tot în aceeași zi, în Ierusalim, în casa unde stăteau cu ușile încuiate (Ioan 20, 19-23); cei peste *cinci sute de „frați”* (I Cor. 15, 6); *Iacov* (I Cor. 15, 7); iar la opt zile după înviere, *toți Apostolii*, fiind și Toma de față (Ioan 20, 26-29). L-au văzut apoi *Apostolii*, pe un munte din Galileia (Mt. 28, 16-20) și pe țărnelacul Ghenezaret (Ioan 21, 4-22). Tot ei L-au văzut, când în prezența lor S'a înălțat la cer (Lc. 24, 50-52; Fapt. Ap. 1, 3-11). Iar mai pe urmă L-a văzut *prigonitorul Saul*, pe drumul spre Damasc, cum el însuși ne-o spune (Fapt. Ap. 9, 3-7).

Este perfect adevărat, că toate acestea ni le spune tot Biblia. Dar Biblia se oprește aici. Mai departe continuă Istoria, Ea afirmă, că sfinții Apostoli, martori ai Invierii, au murit pentru credința în Invierea Domnului. Biblia ne spune despre ei, că în cursul vieții pământești a Domnului, deși în curs de mai bine de trei

ani l-au văzut minunile și l-au auzit cuvintele dumnezeiești, uimindu-se, totuși, au avut uneori și clipe de îndoială. Li s'a putut furișa gândul, că toate acestea sunt lucruri minunate, dar ele ar putea fi făcute poate și de alți oameni minunați. Iată de ce în cele mai complicate clipe ale Domnului, îi cuprinde frica și fuga unuia se și lapadă de El cu jurământ. Atât ne spune Biblia despre cei ce au fost martori ai Invierii.

Dar vine Istoria și ne spune mai departe, că toți acești îndoielnici din viața Mântuitorului, după moartea Lui devin atât de tari în credință, încât mor toți ca martiri pentru El. Cum e cu puțință, ca cineva să fie mai adorat după moarte, decât în viață de „prieteni” săi și să aibă martiri din cei ce în viața sa se îndoiseră? Intra adevăr, nu e cu puțință. Și totuși, în cazul Domnului, așa a fost. Taina este aceasta: L-au văzut înviat, după ce se convinseseră de moartea Lui. L-au pipăit urmele rănelor, au mâncat cu El și l-au ascultat învățăturile; au fost martorii înălțării Lui la cer. De acestea nu se mai puteau îndoii. Iar ele erau ceva, ce intra adevăr nu s'au mai văzut și nu s'au mai auzit la oameni. Sunt suprema dovadă a Dumnezeirii Domnului. În fața acestor dovezi a Invierii, se duc toți și mor pentru cel ce în viață adeseori se îndoiseră. Ne-o spune Istoria — și nu minte.

Poate oare cineva să moară pentru o închipuire, sau pentru o nălucă? E cu puțință oare, ca toți aceștia să fi fost înșelați de iluzii? De sigur nu! De aceea, la creștinismul salut al Sf. Paști: „Hristos a înviat”, să răspundem cu hotărâre și convingere: „Adevărat a înviat!”

Prot. P. DEHELEANU

Meditațiile din Catedrală

În continuarea programului anunțat la timp, Duminecă, 20 Martie a. c. în cadrul Vecerniilor din Catedrala Episcopală și „Schimbarea la Față” din Cluj, au vorbit P. C. Profesori Dr. D. Bodea și Dr. Deheleanu.

1. P. C. Prof. Dr. Bodea a dezvoltat subiectul „Obârșia sf. Liturghii”. Cu competența cuvenită, P. C. Sa a arătat, în linii largi, originea divină a Liturghiei insistând asupra actului mare care se petrece în ea. Prin sf. Liturghie Biserica continuă de fiecare dată drama de pe Golgota, aducându-ne sub forma pâinii și a vinului trupul euharistic al Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

P. C. Prof. Dr. P. Deheleanu a făcut o simțită meditație la cuvintele Domnului adresate lui Patru: „Paște oile mele”. Conștient de greșala făcută, sf. Petru a „plâns cu amar”. Lacrimile lui au fost ca cele ale lui Ieremia pe ruinele Ierusalimului, sau ca cele ale Fiului risipitor pe ruinele conștiinței sale sdruncinate. Lacrimile lui, ca și orice lacrimă sinceră, a fost mijlocul ce a deschis cerul ca să reverse ploaia de binecuvântare peste pământul vlăguit al inimii.

În timpul Postului Mare de acum, e bine să ne cernim și noi conștiințele cu sinceritate spre a deveni fiecare păstor sau oaie în turma cea adevărată a Domnului.

2. În Dumineca din 27 Martie c. au vorbit P. C. Dr. I. Zăgrean și I. Pop.

Meditația P. C. Dr. I. Zăgrean „Munca și Rugăciunea” a fost un frumos imn înălțat Părintelui ceresc care în bunătatea sa prin muncă și rugăciune revarsă asupra noastră darurile materiale și spirituale de care avem neapărată nevoie în sbruciumata noastră viață de pe pământ. Ele pun în mișcare ființa omenească întreagă. Una se completează prin cealaltă, fără să uităm vreo clipă că cea dintâi este doar un mijloc prin care satisfacem trebuințele legate de pământ, pe când cea de a doua, rugăciunea, ne leagă de cer și de veșnicie. Înțelegerea și aplicarea lor în viață ajută la desăvârșirea omului întreg.

P. C. Prof. I. Pop a vorbit despre „Biserica și problemele sociale”.

Ca instituție divină, Biserica în totdeauna s'a nuzuit să împace diferențele ce s'au ivit între indivizi

și colectivitate, ca una ce are menirea să aducă pacea deplină pe pământ.

În acest scop s'a insistat asupra îndatoririi unei mai echitabile împărțiri a bunurilor materiale, asupra mamei și asupra familiei. Pentru fiecare problemă aparte s'a arătat temeiurile legale care cer să ne fie cu înțelegere creștină și umană, că numai așa pacea, după care însetează inimile noastre, va veni pe pământ.

3. În Dumineca din 3 Aprilie au vorbit P. C. Prof. Dr. I. Todoran și Dr. N. Balcă.

Meditația P. C. Prof. Dr. I. Todoran „Cum ne mântuim” i-a dat prilej să ne poarte prin lumea plină de păcate în care din slăbiciune, trăim cu toții, pentru a arăta apoi felul în care mântuitorul Hristos a lucrat pentru a ne da posibilitate să fim fii ai Părintelui său din ceruri. Prin Hristos ne împăcăm și sfințim, după cum tot prin El putem deveni frați ai Lui și cetățeni ai Impărăției lui Dumnezeu.

P. C. Prof. Dr. N. Balcă ne-a purtat prin lumea „Tinerilor din sf. Evanghelie”. După ce a analizat pe larg starea sufletească a tânărului cel plin de bogății, care a venit la Mântuitorul să-l întrebe ce trebuie să facă să moștenească Impărăția lui Dumnezeu, ca și cea a lui Eutih din Fapt. Apostolilor, a făcut un inimos apel la tineretul de astăzi, arătându-i că nu există un ideal mai frumos decât cel din Evanghelie, care aduce mulțumire și îndesulare în toate. În Dumnezeu se găsește perfecțiunea cea mai înaltă.

Duminecă, în 10 Aprilie, programul meditațiilor au suferit o ușoară modificare. — P. C. Prof. Dr. Al. Filipescu fiind nevoit să plece din localitate din motiva familiare, meditația a fost ținută de P. C. Prot. A. Faur, dezvoltând același subiect: „Petru Movilă”. P. C. Sa a vorbit la Catedrala Episcopală. În trăsături generale a arătat care a fost situația Bisericii de Răsărit în jumătatea a doua a sec. 16 și jumătatea primă a sec. 16, pentru a arăta apoi contribuția din cale afară de mare a Românului Mitropolit dela Chiev, Petru Movilă, care a readus Ortodoxia în făgașul ei ecumenic.

La Catedrala „Schimbarea la Față” (Continuare în pag. 7)

— Ce frumos e Doamne! șopti el, urmărind cu privirea zborul albinelor. Și cât de fericit trebuie să se simtă într-o zi atât de minunată acela al căror suflet e bun și curat.

— Bădile!... auzi acum dinspre ograda vecinului glasul unui copil.

Se ridică în coate și rotii în jur privirea încordătoare.

— Bădile!... auzi iarăși glasul copilului. — Imi dai un ou roșu?

— Îți dau, cum de nu? — răspunse el înduioșat, recunoscând copilul vecinului Ilie, care, în nevinovăția lui, nu știa nimic de ura ce-o purtase Ion tatălui său. — Dar spune-mi, măi Gheorghită, îți plac ție ouăle roșii?

— Imi plac.

— Păi, bine, voinicule, dacă îți plac, vino la nenea să-ți dea, nu un ou numai, ci două, trel, câte vrei tu.

Și am să-ți dau și cozonac cu miere.

— Aș veni bădile, spuse copilul, bucuros, dar vezi că... nu pot.

— Cum nu poți, măi prichindelule?! — păru mirat Ion.

— Păi, vezi matale, nu pot, fiindcă... sunt mic și cum să trec peste gard!?

— Asta-i altă socoteală! Ei, bată-te norocul, măi, Gheorghită. Dar stai, am să-ți ajut eu. Așaaa... hop...pa!

Il trecu pe copil peste gard și îl luă în brațe. Mare șmecher ești, măi, Gheorghită. Vezi că poți să treci și peste gard, zâmbi Ion, înșelut și, desmițând copilul pe obraz, porni cu el spre casă.

Când îl văzu nevastă-sa intrând, cu copilul lui Ilie în brațe și cu fața plină de zâmbet, în ochii ei licări o scântee de bucurie.

— Iacă-tă, nevastă, ți-am adus pe voinicul ăsta, să-ți dai ouă roșii și cozonac cu miere.

Vino și tu în vecini. Eu am să merg înainte cu Gheorghită.

Femeia sbici pe furis lacrimile ce i se prelungeau pe obraz și grăbi să implinească, bucurată și fericită dorința bărbatului pocăit.

Ion umplu o cană cu vin și, luând copilul de mână, porni spre casa vecinului.

— Hristos a înviat! își salută vecinul, care tocmai atunci își lua masa sărăcăcioasă, înconjurat de odrasle și de soție.

— Adevărat a înviat! — tresări Ilie, privind mirat spre Ion, care se oprise în prag. Dar vino mai încoace vecine, reluă Ilie, ștergându-și cu dosul palmei mustățile aduse pe oală.

— Dacă sunteți bucurosi de oaspeți... șovăi Ion, roșind până în albul ochilor.

— Cum de nu! E ziua „Invierii” și trebuie să dăm uitării toate neînțelegerile.

— Că vezi... tocmai pentru asta am venit, și eu, spuse Ion, așezând pe masă cana cu vin și, întorcându-se spre copiii cari săriră să-l apuce lui Gheorghită ouăle roșii și cozonacul cu miere, îi domoli: Mai încet, măi flăcăilor, că acuși sosește și lelea Ileană cu o corfă încărcată și are să vă dea la toți ouă roșii și cozonac cu miere.

Se îndreptă din șale și, plecându-și privirea în pământ, șopti domol: Ți-am pricinuit mult rău și mult necaz, frate Ilie. Imi recunosc greșala și te rog să mă ierți.

— Te iert, vecine! răspunse Ilie înduioșat. Și nici să nu mai vorbim despre neînțelegerile din trecut. Astăzi e ziua „Invierii”, când trebuie să lertăm unul altuia greșalele.

— Da! șopti Ion, lăcrimând de bucurie. Aceasta este ziua care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne vedim într'ansa. Hristos a înviat! vecine Ilie.

Adevărat a înviat! frate Ioane.

Și vecinii se îmbrățișară acum ca doi prieteni cari nu s'au văzut de mult.

RENAȘTEREA SATELOR

IN ȘCOALA PROROCILOR

CÂNELE LUI FABIAN

Fabian era vecinul nostru. Sunt câțiva ani de când s'a mutat la Domnul. Numele i-a rămas însă, fiindcă era un om ciudat.

De harnic era harnic. Gospodăria și-o purta cu socoteală. Locurile lui erau arate și sămănate la timp. Meșter în ale pomăritului, își întocmise o grădină, de-ți era drag s'o privești. Și la stupi se pricepea, iar coșnițele sistematice și le făcea el însuși, ca și celelalte unelte ale gospodăriei. La judecări n'a umblat, că era om de omenie. Nu păgubea pe nimeni și nici nu se gâlcevea cu vecinii.

Avea totuși o meteahnă: Nu se împăca de loc cu cânele său, legat de piciorul coșerului. Când intra cineva în curte, cânele începea să latre cumplit. Fabian se repezea atunci la el și-i ardea câteva cu măturoidul sau cu ce-i cădea în mână: Taci dihanie, nu mai scula satul, că nu dau Turcii!

După ce a înțeles cânele că dacă latră se supără stăpânul și îl bate, n'a mai lătrat. Dar nici așa n'a brodit-o. Căci Fabian îl bătea și acum, tocmai fiindcă nu lătra: Ai amuțit, spurcatule? Poate să ardă casa că tu taci!

Grea soarte a mai avut cânele vecinului nostru, că nu izbutea nicicum să intre în voia stăpânului său.

Fabian nu e singur în felul lui. Mai sunt destui oameni ca el. Mântuitorul îi aseamănă cu copiii nărăvași pe care nu izbutești să-i împaci cu nimic:

Le flueri și nu joacă, le cântă de jale și nu plâng (Matei 11, 17).

Așa erau și oamenii din vremea lui Iisus, în deosebi fariseii. A venit sf. Ioan Botezătorul, cu asprimea chemărilor lui la pocăință și cu pilda vieții lui pustnicești, dar fariseii nu s'au pocăit. A venit apoi Fiul lui Dumnezeu, cu dulceața chemărilor Lui blânde și cu viața ca a oamenilor, afară de păcat. Și fariseii nici de El n'au ascultat, ci-și ziceau întru sine: E un om păcătos, de vreme ce mănă și bea și stă la masă cu vameșii și cu păcătoșii.

Nici Ioan Botezătorul nici Iisus, Domnul și Mântuitorul nostru, nu le-a putut intra în voie și nu i-a putut îndrepta.

Acum, ce să facem noi, având de lucru cu asemenea oameni, ca să scăpăm de soarta cânelui lui Fabian? Să-i ocolim și să-i lăsăm în plata Domnului. Că de cele mai multeori și-așa nu izbutim să-i îndreptăm. S'o facem măcar când nu suntem legați cum era cânele lui Fabian. Iar dacă s'ar întâmpla ca noi înșine să fim cuprinși de năcazurile copilărești, încât nimeni să nu mai iasă la socoteală cu noi, să ne silim a ne tămădui meteahna, prin rugăciune și post, ca să nu rămânem singuri — priveală lumii. Să zicem cât mai des cu Psalmistul: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și Duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele (Psalm 50, 11).

D. P.

EVANGHELIA

INVIEREA

Oamenii când se întâlnesc își dau în multe chipuri binețe.

In zorii zilei de Duminecă, ce urma după răstignirea și punerea în groapă a Mântuitorului, femeile care au mers la mormânt să ungă trupul Domnului cu miresme, au adus alt salut decât cel obișnuit. Apostolilor închiși cu zăvorul de frica prigonitorilor, le-au binevestit binețele cel neașteptat: Hristos a înviat! Cu îndoială în suflete Apostolii s'au întrebat „Adevărat?” Și pentru ca să adeverească spusa lor, Petru și Ioan au alergat la mormânt, unde aflat toate după cum au povestit femeile mironosițe. Atunci s'a liniștit înviforarea sufletului lor și au strigat cu glas mare „Adevărat a înviat!”

Aceste cuvinte sunt binețele Cerului grăite pământului, căci au fost

săvârșite de însuși „Cuvântul” care s'a pogorât din sânul Tatălui, sălășluindu-se între noi, suferind chinurile crucii și îngroparea, pogorârea la Iad și învierea pentru mântuirea neamului omenesc.

Viața Mântuitorului a fost o rugă și o slujire închinată lui Dumnezeu Tatăl. După cum orice rugăciune sfârșește cu „Amin”, tot astfel și învierea lui Hristos este „Aminul” dumnezeesc, care încheie lucrarea lui Iisus pe pământ.

Nu într'aceea stă însă minunea, să crezi că Iisus a murit; acest lucru îl cred și păgânii, iudeii și păcătoșii, acest lucru îl cred toți... Credința și mărturisirea mântuitoare a creștinului este: Învierea lui Hristos! spune un Sf. Părinte.

De aceea acest praznic luminează toate sufletele și înveselește toate

chipurile, căci el este chezașia biruinții lui Dumnezeu asupra diavolului, a binelui asupra răului, a luminii asupra întunecului, a vieții asupra morții.

Știind aceasta putem înțelege mai bine și cuvintele sf. Apostol Pavel: „Fie că trăim, fie că murim — suntem ai Domnului. Căci pentru aceasta a murit și a înviat Hristos ca să aibă stăpânire și peste morți și peste vii”. (Rom. 14, 9).

Intr'adevăr după spusa și mărturisirea Apostolului neamurilor „știm, că cel ce a înviat pe Domnul Iisus ne va învia și pe noi”. (II Cor. 4, 14).

Bucurându-ne și noi pentru cel ce s'a făcut începătură sculării din morți, să cinstim după creștinească cuviință praznicul Sfințelor Paști, ascultând îndemnul Bisericii tâlcuit prin cântarea: „Să iertăm toate pentru Inviere! Și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi!”

Așa numai vom putea rosti cu buzele curățate de spurcăciune binețele dumnezești „Hristos a înviat!” și vom putea răspunde cu dreptate în cugete celor ce ne întâmpină cu această veste îmbucurătoare „Adevărat a înviat!”.

Prot. PAVEL ȘENDREA

DOUĂ VORBE

Înainte de a-și da obștescul sfârșit pe Cruce, Mântuitorul Hristos, a lăsat să i se strecoare din suflet ultimul cuvânt: „Săvârșitu-s'a” (Ioan 19, 30), după care apoi „plecându-și capul și-a dat duhul”.

Și odată cu acest eveniment unic s'a pus capăt unei lumi vechi, care a trăit în întunecul necunoștinței și al neputinței de mai bine. Încătușată de păcat, omenirea se sbătea în spasmele răului.

Desnădejdea neagră era hrana milioanei de suflete ce-și duceau viața de slavi pe moșiile aristocrației romane. Desnădejde și înfrigurare s'a coborât și peste sufletele involburate ale ucenicilor din momentul în care noaptea de plumb a învăluit corpul înmormântat al Domnului și Stăpânului lor.

Toate lucrurile din lume însă se întâmplă în deplină socotință cu voința cea din veci a bunului nostru Părinte ceresc. Că, fără de știrea și voia lui, oare ce se poate întâmpla?

Peste Ierusalimul cufundat în întunec, Ingerul Domnului s'a coborât și a ridicat piatra de pe mormânt, spre a se vedea că înăuntru nu mai este nimic. Inviat întru mărire, Domnul se plimba printre florile pline de roua ale grădinii, așteptând să vină curierele prin cari avea

să se trâmbețe în lume adevărul prorocit.

Și ele au venit. „Maria Magdalena și ceialaltă Marie” (28, 1) cum le numește Sf. Evanghelist Mateiu, au venit să ungă cu arome trupul Domnului. Când colo, piatra era răsturnată. „Ce căutați pe cel viu printre cei morți — le-a zis ingerul. Nu este aici, ci s'a sculat. Aduceți-vă aminte cum v'a grăit vouă, încă fiind în galileia” (Luca 24, 5-6).

Da! Mormântul era gol. Iisus a înviat!

Dar unde o fi atunci?

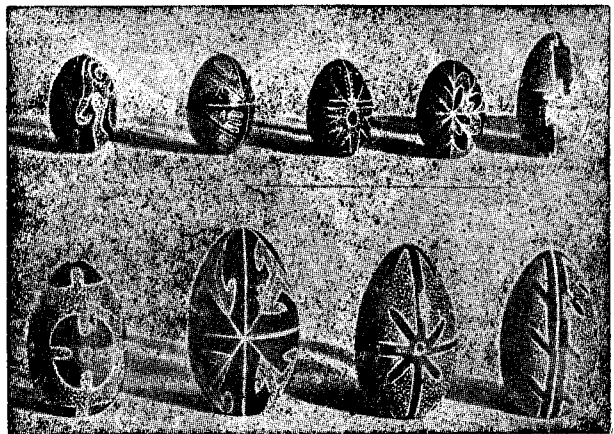
La durerea neagră care le înăcrise inima se adăugau acum lacrimi noi pentru cel înviat dar dispărut fără de urmă.

Și în această stare de adâncă sbuciumare, Mântuitorul se desprinde din întunecul grădinii și le spune: „Bucurați-vă” (Mat. 25, 9).

Ca la un cuvânt vrăjit, sufletul femeilor s'a iluminat și într'o bucurie rară i s'au închinat până la pământ.

Cele prizise prin profeți și în legătură cu Învierea Domnului s'au adeverit pe deplin.

Din toată tragedia mare care a premers lucrării de mântuirea a neamului omenesc, noi am dori să ne reținem, de data aciasta, un moment numai, asupra ultimului cuvânt rostit

Ouă încondeiate

de Mântuitorul înainte de moarte, ca și asupra celui dintrăi rostit după învierea Sa.

Mântuitorul n'a venit să strice legea, ci să o desăvârșească, și în această lucrare a păstrat cu sfințenie toate bunele rânduri care erau de mai înainte fixate. Cu trudă și cu suferință și-a dus lucrarea la capăt și abia atunci când și-a dat seama că totul a fost pe deplin îndeplinit socotește că a sosit momentul să-și aplece capul. Până atunci a muncit și a suferit pe făcute, coștient că la cealaltă extremitate îl așteaptă răsplata. Și nu numai pe El, ci pe toți cari i-și pun cu încredere nădejdea în El. Inviază plin de mărire, iar femeilor mironosițe, cari zile întregi s'au sbuciumat, le aduce de îndată solia păcii: „Bucurați-vă“.

Cuvintele Mântuitorului n'au fost rostite nici-odată la întâmplare. Ele sunt pline de cel mai adânc adevăr.

„Săvârșitu-s'a“ și „Bucurați-vă“ sunt două vorbe pe cari și noi de atâtea ori le întrebuițăm în vorbirea de toate zilele. Ne dăm noi însă oare seamă, că îndărătul lor se cuprind două lumi, care sunt într'o strânsă legătură una cu alta? Sunt două realități care se cer simțite și trăite de fiecare creștin aparte! Ele grăesc cum nu se poate mai clar, că, după cum furtunii îi urmează vremea bună, întunecului lumină, la fel și vieții săvârșite în dreptate și credință îi urmează bucuria neclintită după care sufletul însetează.

a.

Când și cum serbăm Praznicul Praznicelor?

Biserica creștină încă din timpul învierii Domnului, a început să serbeze ziua Paștilor drept prima și cea mai strălucită sărbătoare, considerată Praznic luminos și Praznicul Praznicelor.

Dacă în primele trei veacuri ale creștinismului existau unele diferențe în privința timpului serbării, întrucât unii creștini susțineau că sărbătoarea Paștilor trebuie să fie ținută în zi de Duminecă, iar alții voiau să se serbeze moartea Mântuitorului în tocmai la 14, iar învierea Mântuitorului la 16 a lunii Nisan — Aprilie — fie în orice zi ar cădea, aceste neînțelegeri au fost lămurite prin hotărârea luată în Sinodul I. ecumenic din anul 325 ținut la Nicea.

Deși nu cunoaștem amănuntele desbaterilor sinodului în cauza Paștilor, nefiind cuprinse date nici în cele 20 canoane în această privință, totuși din scrisoarea sinodului I. ecumenic și din scrisoarea circulară a împăratului Constantin, care se interesează mult de felul ținerii acestei sărbători, dându-i un deosebit fast, știm precis cari sunt punctele esențiale ale hotărârii sinodului cuprinse în rezoluția sinodală. referitor la sărbătoarea Paștilor. Rezoluția cuprinde următoarele puncte: 1. Paștile să se serbeze într'o Duminecă, 2. Ziua Duminecii să cadă imediat după 14 Nisan adică după luna plină ce urmează după echinocțiul de primăvară. 3. Dacă luna plină, ar cădea într'o Duminecă, atunci Paștile să se țină în Dumineca următoare.

Vom putea deduce prin urmare că nu vor cădea odată Paștile creștine cu cele evrești legate de 14 Nisan. Considerând că luna plină variază din an în an, iar ținerea Paștilor orientându-se după această cădere, vom înțelege cum sărbătoarea Paștilor nu poate avea o dată fixă, ci variază în fiecare an. Astfel anul pascal pe care îl împărțim în cele trei perioade rituale este într'un an mai lung iar în altul mai scurt față de anul comun, care rămâne de aceeași durată cu excepția anului bisect.

Aflarea precisă a datei serbării Paștilor se făcea după un calcul specific de către Biserica din Alexandria.

Serbarea Sfințelor Paști la noi este controlată și fixată de Sfântul Sinod în fiecare an pentru întreaga

Biserica română și se prăznuiește cu o deosebită solemnitate bisericească, având un ritual distinct de celelalte sărbători împărătești. „Această este ziua pe care a făcut-o Domnul să ne bucurăm și să ne veselim întrânsa“, căci poporul creștin după 7 săptămâni de pocăință, de petrecere în post și rugăciuni întâmpină ziua cea sfântă a învierii cu cele mai mari bucurii sufletești, fiind iadul învins și moartea biruită. Cu această zi a învierii Domnului începe periodul înveselirii bisericii. Periodul Pentecostarului.

Proslăvind învierea Domnului cea de a treia zi, creștinii de pretutindena îmbrăcați în haine curate de sărbătoare, tineri sau bătrâni, împreună cu copiii după serviciul învierii iau paști sfințite și ciocnesc ouă roșii, cari simbolizează învierea morților garantată de învierea lui Hristos, iar culoarea lor roșie reamintește de sângele vărsat de Mântuitorul Iisus, care s'a răstignit pe cruce pentru a ne da viață nouă, viața de veci.

Dr. VASILE PETRAȘCU

Meditațiile din Catedrală

(Continuare din pag. 5)

a vorbit P. C. Prof. I. Bunea, despre „Dragostea lui Dumnezeu în opera mântuirii“.

Mâncând dela Dumnezeu, care este iubire, P. C. Sa a arătat felul cum aceasta dragoste s'a evidențiat în deosebi în sacrificiul Mântuitorului Hristos, care pentru noi s'a umilit, a suferit și în cele din urmă a înviat a treia zi plin de mărire multă.

Aplicarea la viață și apelul pentru a ne înfructa și noi din această neasemănată dragoste a stârnit un ecou adânc în suflete.

Conferințele din Catedrala din Cluj, ascultate cu interes de un număr tot mai mare de credincioși, au avut darul să închiege inimile tuturor în vrerea de mai bine pentru suflet.

Soc. Naț. a femeilor ort. sub auspiciile cărora se țin, pot fi mulțumite că tradiția care au inaugurat-o cu ani înalți pentru Postul Mare și azi aduce același aport sufletului creștinesc al nației noastre.

f.

PROGRAMUL

serviciilor divine din Catedrală în Săptămâna Mare și Dumineca Invierii:

1. Luni, Marți și Miercuri dim. la orele 7^{1/2}. Liturghia Darurilor Înainte Sfințite.

Seara la orele 6 Pavcerniță.

2. Joi, la orele 9 sf. Liturghie a lui Vasile cel Mare.

Seara la orele 6 slujba Sfințelor și Mântuitoarelor Patimi. Servește P. S. Sa Episcopul Nicolae înconjurat de marele sobor.

Predică Pr. Dr. Gh. Sofian.

3. Vineri ora 9 dimineața Slujba Ceasurilor Împărătești.

La ora 10 Sf. Maslu de obște. După masă la orele 4 Punerea în Momânt a Mântuitorului, iar seara la orele 6 Prohodul Domnului. Servește P. S. Sa Episcopul Nicolae înconjurat de marele sobor. Predică Pr. Gh. Noveanu.

4. Sâmbătă ora 7^{1/2} dimineața sf. Liturghie a lui Vasile cel Mare. Noaptea la orele 12, Slujba Invierii Domnului și împărțirea Sfințelor Paști.

5. Dumineca Invierii la ora 10 sf. Liturghie. Servește P. S. Sa Episcopul Nicolae înconjurat de

marele sobor. Predică: P. S. Sa Episcopul Nicolae.

6. Luni și Marți, serviciu divin la aceeași oră.

O aniversare

Cântărețul Aurel Aghireșan, din Stremț, jud. Sălaj, a trimis mai zilele trecute la Redacție o cuvântare lungă din care reese că la data de 3 Martie c. a împlinit douăzeci ani în slujba ce o deține în parohia sa.

Din prilejul aniversării, cuvântarea a fost citită credincioșilor în biserică, cu invitarea plăcută de a aniversa împreună munca lui în „Ogorul Domnului“.

Cuvântarea fiind lungă, rămânem cu părere de rău de a nu o putea publica. Insemnăm totuși că domnia sa, e cântăreț diplomat și în cei douăzeci de ani a reușit să-și câștige stima și încrederea tuturor credincioșilor din parohie și satele învecinate. A înființat și conduce personal corul bisericesc din sat, în absența preotului a citit și citește pe înțeles Cazania, iar la diferitele ocazii triste a compus și compune versuri pentru înmormântare.

Noi îi apreciem munca și-i dorim ca și în viitor să rămână același bun slujitor al Casei Domnului, știind că nu este lucru mai frumos și mai plăcut decât a „lăuda pe Domnul“.

BIBLIOGRAFIE

Prot. Dr. P. Deheleanu: MANUAL DE SECTOLOGIE. Tipografia Diecezană Arad, 1948, 562 pagini, Lei 500. — Cu o prefață de P. S. Dr. Andrei Magieru, Episcopul Aradului.

Nu e la primul caz când din tiparnița Episcopiei de Arad se dau la iveală lucruri care se înșirue în locurile de frunte. Bătrâna cetate a Aradului are o tradiție bisericească bine cunoscută de aceea suntem totdeauna bucuroși când ne vine ceva nou de acolo.

„Manualul de Sectologie“, cum își intitulează P. C. Prot. Dr. P. Deheleanu lucrarea, se prezintă ca un operat bine închiegat, în care se tratează, sistematic și științific, problema sectelor sub toate aspectele sale.

Cartea e împărțită în trei părți mari.

În partea întâia are considerațiuni introductive în care analizează pe larg chestiuni de ordin general, arătând ce este sectologia, istoricitatea fenomenului sectar, cauzele ivirii și răspândirii sectelor.

În partea a doua, tratează adevărurile de bază ale credinței noastre. Biserica, Sf. Scriptură și Sf. Tradiție, P. C. Fecioa ă Maria, Moaștele, Icoanele, Sf. Cruce, Tainele, Sfințirea Obiectelor și atâtea altele. Nimic din ceva ce ar putea fi obiect de discuție pentru un sectar nu rămâne neanalizat și neclarificat.

Partea a treia tratează doctrina Ortodoxă în raport cu erezile specifice numai unor secte.

Aici se clarifică adevărul asupra cinstirii Duminicii și nu a Sâmbetei, a doua venire a Mântuitorului, împărțirea de 1000 ani, veșnicia chinurilor iadului, vorbirea în limbi, vorbirea cu cei morți și altele.

În expunerea materiaului P. C. autor a adaptat metoda cea mai ducătoare la scop. În partea întâia lămurăște problema pusă din punct de vedere ortodox. O analizează până în cele mai mici amănunte.

Și ca să nu-i scape ceva o împărțește pe puncte, adăugând în sprinjinul ei toate argumentele biblice atât ale Vechiului cât și ale Noului Testament. Abia după aceasta apoi urmează partea a doua, în care răspunde cu același sistem, fiecărei obiecțiuni sectare.

„Socotim că lucrarea actuală corespunde tuturor cerințelor“ zice P. S. S. Andrei în Prefață și de aceeași părere rămâne fiecare cititor dacă o parcurge cu atențiune dela început până la sfârșit.

Lucrată cu spirit critic și metod, lucrarea depășește marginile obișnuite ale unei simple lecturi. Scrisă ușor și curgător, se cere însă adâncită și însușită, dacă nu în totalitatea ei, cel puțin în parte, după natura problemei care ne interesează, că altfel nu se ajunge la rezultatul dorit.

Conștienți de folosul ce-l aduce Bisericii, o recomandăm cu toată căldura preoțmei și credincioșilor noștri, ca o armă de prima mână în combaterea sectelor.

Se poate comanda direct dela Arad.

a.

„Glasul Bisericii“ (Revista Oficială a Sf. Arhiepiscopiei a Bucureștilor). Anul VIII, No. 1—2, Ianuarie—Februarie 1949.

Misiunea este legea organică a bisericii, fiind tot așa de veche ca și biserică. La noi misiunea n'a fost încheagată totdeauna într'o acțiune unitară. Ceeace s'a făcut, s'a făcut din zelul sporit al unora dintre slujitorii bisericești. Astăzi, se preconizează un program mai precis în sens misionar, dirijat de autoritatea noastră bisericească. I. P. Sf. Patriarh Iustinian este un vajnic susținător al lucrării misionare, cu cuvântul și cu slova. Cu binecuvântarea și îndrumarea I. P. Sale apare în continuare revista „Glasul Bisericii“. Primul număr din acest an are conținutul mult îmbogățit față de trecut.

În fruntea revistei este publicată Pastorală I. P. Sf. Patriarh dată de

Anul Nou, în care arată că „Biserica trebuie să fie acolo unde se dă lupta pentru cucerirea dreptății și libertății, spre care a nădăjduit și veșnic nădăjduște sufletul omenesc“.

Colaborează un mănunchi de condeieri consacrați în presa bisericească: Teodor M. Popescu, Emilian Vasilescu, V. Godeanu, Mihail

Bulacu ș. a. Sumarul revistei cuprind probleme de interes general teologic și bisericesc, tratate științific, precum și probleme speciale, privitoare la viața Arhiepiscopiei Bucureștilor.

Revista este „în slujba Apostolatului Evanghelic“. Ii urăm lucrare rodnică și pe mai departe. B.

CRONICA EVENIMENTELOR

INTERNE

Intre 26—28 Martie au avut loc la București Conferința pe țară a Scriitorilor din R. P. R. Din acest prilej s'a constituit în „Uniunea Scriitorilor din R. P. R.“ care cuprinde pe toți scriitorii, indiferent de naționalitate.

Cu acest prilej s'au trasat liniile pe care Uniunea va trebui să lucreze pe viitor, pentru ca scriitorii să reoglindească în lucrările lor marile transformări sociale realizate de regim în drumul lui spre socialism.

Intre 30 Martie și 1 Aprilie c. s'a ținut la București Congresul Intelectualilor din R. P. R. pentru pace și cultură. Au participat peste 850 delegați din părțile țării și chiar și de peste hotare.

Cu acest prilej intelectualii noștri și-au spus răspicat cuvântul, luptând fiecare pentru mai mult progres, mai multă siguranță în ziua de mâine și pentru cât mai temeinică cultură. Congresul a fost un frumos răspuns împotriva imperialiștilor, care în loc să se gândească la o mai caldă înfrățire între neamurile pământului, agită și pregătesc lumea pentru un nou război distrugător.

La Congresul ce se va ținea în ziua de 20 Aprilie c. la Paris, unde vor participa delegați în numele a-lor cincisute milioane de oameni, va participa și o delegație românească în frunte cu Excelența Sa Mihail Sadoveanu, membru înaltului Prezidiu al R. P. R.

Prin naționalizarea unităților sanitare din R. P. R. s'a dat un fericit prilej studențimii noastre dela Institutele de Medicină și Farmacie să-și arate devotamentul pentru Țară. Fiecare student a lucrat acolo unde a fost chemat, ajutând la inventarierea bunurilor farmaceutice din farmacii.

EXTERNE

Intre 25—28 Martie c. a avut loc în America, la New-York Congresul pentru pace al intelectualilor democrați americani, la care au participat și un mare număr de străini. Cum era de așteptat, Congresul a dat în vileag gândurile războinice ale puterilor imperialiste.

Potrivit noului buget al Angliei pe anul 1949—1950, situația se va resimți, urcându-se prețurile unor articole alimentare de prima necesitate.

Bugetul prevede mare cheltueli pentru înarmare și, după cum a spus Ministrul de Finanțe, aceste cheltueli nu-i exclus să se mai mărească.

Armata Populară chineză, în lupta ei pentru eliberare, se apropie cu pași repezi spre Nanking ajungând la o distanță de abia 13 Km.

În acțiunea energică pe care o desfășoară a cucerit mai multe localități între care se numără Kiangpu și Puceng.

BISERICESTI

† P. S. S. Episcopul Grigore Leu-Boteșeneanu, a adormit întru Domnul la data de 1 Martie c. Fericitul adormit a fost înainte episcop al Argeșului și apoi al Hușilor. Trece la cele veșnice după o viață de 69 ani și după 24 ani de arhipăstorie.

În viață a muncit ca un bun chivernisitor al celor sfinte, lăsând în urmă mai multe lucrări, între cari se remarcă una intitulată „Confesiuni și secte“. Operă de mare valoare misionară.

Bunul Dumnezeu să-i facă parte cu aleșii săi.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 2139/1949.

Circulară

Potrivit adresei Sfintei Patriarhii Nr. 292/1949, aducem la cunoștință că Ieromonahul Diomid Stefan din Sfânta Mănăstire „Neamț“, județul Neamț, a fost exclus din monahism, pentru grave abateri dela rânduile canonice.

Cluj, din ședința dela 25 Martie 1949.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar

Nr. 2140/1949.

Circulară

Sfântul Sinod cu adresa Nr. 569/1949, ne comunică dispozițiile Onor. Minister de Finanțe Nr. 309.519/1949, Serviciul Comercial, din care dăm în extras următoarele:

„...prin plângerile împotriva faptului că organele locale fiscale printr-o interpretare greșită a legii Nr. 12/1649, au aplicat impozitul comercial asupra pangarului bisericilor (vinderea de lumini) avem onoare a Vă face cunoscut că în baza rezoluției ministeriale din 2 Martie 1949, pangarele bisericești nu se impun“.

NICOLAE C. Hașcău
Episcop secretar

Nr. 2310/1949

Circulară

Invităm pe P. C. Protopopi și preoți din parohiile revenite ca întrucât până azi n'au făcut cereri către Judecătoriile populare pe teritoriul cărora aparțin — pentru transcrierea în cartea Funduară a averii fostului cult gr. catolic pe cult ortodox, să facă imediat aceste cereri potrivit dispozițiilor art. 37 din Decretul Nr. 117 pentru Regimul General al Cultelor, publicat în Monitorul Oficial Nr. 178 dtn 4 August 1948 și în baza circularei Nr. 1076 din 11

Treburile din luna Aprilie

Gospodăria. În întâia jumătate a lunii, gospodina bună nu-și mai vede capul, are multe de făcut. Casa e de grljit, pe lângă toate celelalte cerute vreme, cum e îngrijirea cloștelor, a vițeilor de curând fătați.

Grădina de zarzavat începe să dea cele mai dintâi roade. Usturoiul e măricel, iar mărarul, pătrunjelul sunt verzi. Samenii acum ridichea de lună. Către sfârșitul lunii se samănă fasolea, bostanii (dovlecii).

Livada e ca ninsă de flori. Paza împotriva brumei care cade uneori și la Sf. Gheorghe, nu strică. Să nu rămâie cuib de omidă în copaci.

Ogor nearat să nu se vadă. Porumbul se samănă după ce s'a saramurat grăunțele. Unde ogoarele de grâu sunt mici se pot pune către sfârșitul lunii copiii la plivit buruienile stricătoare. Tot în luna aceasta se samănă și cartofii, dacă vremea e bună, ca și sfecla.

Nr. 2424/1949

Circulară

La numeroase cereri pentru acordare de împrumuturi, cari ne sosesc dela preoții din Eparhie, răspundem pe această cale, comunicând celor interesați că Episcopia noastră nu are nici puțină materielă nici puțină legală să acorde împrumuturi solici-tanților.

Aceasta spre știre pentru viitor.
Consiliul Eparhial

Comitetul Sindical de Instit. „Culte“.

AVIZ

Membrii din U. S. S. P. — Secția „Culte“, cari nu au achitat contribuțiile pentru Sindicat pe luna Martie 1949, precum și restanțierii vechi, cu data de 1 Mai a. c. vor fi scoși din Sindicat.

Comitetul Sindical de Instituție „Culte“.

TABLOUL

Cărților ce se află în depozitul Sf. Episcopii:

1. Noul Testament, tălmăcit de P. S. S. Episcopul Nicolae 462 pag.
2. Pâinea Vieții, Carte de rugăciuni apărută cu bine cuvântarea P. S. S. Episcop Nicolae 112 pag.
3. Psaltirea ediția de Cluj. 242 pag.
4. În Legături, de P. S. S. Episcopul Nicolae 92 pag.
5. Viața Sf. Apostol Petru de Dr. L. G. Munteanu 210 pag.
6. Viața Sf. Apostol Pavel de Dr. L. G. Munteanu 248 pag.
7. Viața Sf. Apostol Ioan de Dr. L. G. Munteanu 248 pag.
8. Viața celorlalți Sf. Apostoli Dr. L. G. Munteanu 250 pag.
9. Înainte de Hristos, de I. Goron 184 pag.
10. Tâlcuiri, I. Goron 144 pag.
11. Prasnicele legii noastre ortodoxe T. Ciceu 104 pag.
12. Tălmăcirii T. Ciceu 230 pag.
13. Slujba Preoției T. Ciuruș 24 pag.
14. Mitropolitul Simion Ștefan, I. Zăgrea 16 pag.
15. Sfintele Icoane, de V. Deac-Simionescu 32 pag.
16. Stanca Doamna, de Iuliana Duceru 20 pag.
17. Indreptar ortografic, 44 pag.
18. Panegirice, Ilie Miniatis 636 pag.
19. Viața lui Ilie Miniatis, 150 pag.
20. Colecția „Izvoarele Ortodoxiei“
21. Minunate sunt lucrările Tale, V. Stanciu 162 pag.
22. Frăția Credinței și frăția Națională, I. Bunea 32 pag.
23. Tatăl Nostru în pilde, de I. Borgovan 32 pag.
24. Catedrala, de Fl. Mureșanu 62 pag.
25. Viața Prea Curatei Fecioara Maria, de I. Chira 48 pag.
26. Mucenicul Aurel, de I. Ni-coara 48 pag.
27. Geneza Mântuirii noastre, de Gh. Noveanu 34 pag.
28. Predici, Mitropolitul Andrei Șaguna 200 pag.
29. Mănăstirea Sf. Ana din Rohia, de Aug. Faur,
30. Sfânta Cruce, de Aug. Faur 38 pag.
31. Biseria lui Hristos, de D. Ciurea, 24 pag.
32. Osana Lumii, poezii, de Z. Lațcu 62 pag.
33. Din poezia vieții ilustrate, 142 pag.

Tipografia Eparhiei ortodoxe române, Cluj

Noembrie 1948 a Onor Minister al Justiției. Direcția Coordonării și Legistației, Studii și Documentare.

NICOLAE Const. Hașcău
Episcop secretar

Nr. 2542/1949.

Circulară

Intrucât unii din cititori se plâng că nu primesc „Renașterea“ la timp, le aducem la cunoștință că de vină nu suntem noi, deoarece dela noi pleacă cu regularitate pentru toți aceea care sunt la curent cu abonamentul vechi, cât și cu abonamentul pentru cel puțin jumătatea primă a anului în curs.

Abonamentul pentru particulari este 300 lei la an, 150 lei pentru șase luni.

Cluj, la 8 Aprilie 1949.

Consiliul Eparhial.

Nr. 2571/1949.

Circulară

Atragem atenția Cucernicei preoțimi ca să nu întrelase însămânțările de primăvară, ci să-și dea toată silința ca terenurile bisericești să se însămânțeze în termen și conform planului.

Cucernicii preoți cari nu dispun de inventar agricol să se conformeze Circularei noastre Nr. 1172/1949, dela 23 Februarie 1949, dată prin Oficiile protopopești.

Cluj, la 8 Aprilie 1949.

NICOLAE Cost. Hașcău
Episcop Secretar

Nr. 2448/1949.

Circulară

P. C. Protopopi sunt invitați să ne răspundă de ungență Circularetor noastre Nr. 6211/948, 6212/948, 6213/948, 6214/948, 6215/948.

Cluj, la 12 Aprilie 1949.

Consiliul Eparhial.